

Kantinde Neler Oluyor?	7
Bu Bizim İşimiz	11
Sağlık Team İş Başında	16
Tüm Okulun Annesi	24
Kantinde Kriz	30
Patlamaktan Vazgeçen Şeker	37
Züleyha Teyze Kantinden Kovulursa	43
Sen Kazandın Züleyha	48
Sevgi Kafe Açılıyor	56
Bu Hikâye Benden Sorulur!	61
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan...	63

KANTİNDE NELER OLUYOR?

- Züleyhaaaaa, diye bağırdı kantinci Servet amca...

*Bu sesi duyan tüm çocuklar
ne olduğunu anladı.*

Servet amca yine düdüğü patlamış bir **düdüklü tencere** gibi bağıırıyordu. Çünkü Züleyha teyze her zamanki gibi çocukların yararına bir iş yapmıştı. Ama bu iş, Servet amcanın servetine servet katmasına engel olmuştu.

- Efendim Servet Efendiiii, diyerek karşılık verdi Züleyha teyze.

- Ben buraya şekerleme paketleri bırakmıştım, nere-de-lerrr?

Züleyha teyze çimen yeşili gözlerini kaçırdı ve kekeleyerek zorla konuştu:

– Be be bennn bilmiyorum ki ben...

Servet amca ısrarcıydı:

– Emin misin bilmediğine? Bak gerçekten sinirlenmeyeceğim, nerede bu şekerlemeler? Bak ne kadar da sakınım benim güzel Züleyha'm!

– Almadım diyorum yahu!

– Benim kalbim acaba neden sana inanmak istemiyor Züleyha Hanım?

– Ben nereden bileyim bey,
onu da kalbine sor.
Fesuphanallah!

– Aldığım gazlı içecekleri boşaltıp yerlerine evde kaydattığın meyve sularını doldurduğun için olabilir mi?

Servet amca bir süre sustu. Manalı manalı Züleyha teyzeye baktı. Sonra daha ince bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

– Ya da aldığım çikolatanın içerik bilgisinde yararlı şeyleri az bulduğun için tüm paket çikolataları eritip

içine daha fazla fındık, ceviz, kayısı, kuru üzüm ve
hurma doldurduğun için olabilir mi??

Züleyha teyze gayet sakin cevap verdi:

– Ama ne de güzel yemişti yavrularım! Sağlıklı sağlıklı, oh mis gibi. Şifa olsun hepsine.

Servet amcanın ses tonu biraz yükseldi:

– Beni çıldırtma Züleyhaaaa!

Bu tartışma, her hafta yaşanan bir rutindi artık.

Servet amca cumartesi günleri sabah erkenden Toptancılar Çarşısı'na giderdi. Küçük arabasını öyle doldururdu ki çerez paketleri, cama yüzü yapışmış insanlar gibi tıkiş tıkiş olurdu.

Çubuk krakerlerin dili olsa,
“Daha yolcu alma Servet amca!”
diye ağlayıp isyan ederlerdi.

Cumartesi günü yine aynı şey yaşanmıştı. Servet amca, hafta sonu kapalı olan okulun bahçesine aracıyla girmiş, aldığı **ABUR CUBURLARI** kantine doldurmaya başlamıştı. Ta ki aldığı şekerlemelerin orada olmadığını fark edinceye kadar.

Nereye kaybolmuştu ki bu şekerlemeler? Adı gibi biliyordu yirmi beş paket şekerleme aldığını.

Çarşıdaki satıcı çok övmüştü bu şekerlemeleri:

– Servet Bey, bak bu şekerlemeler yeni çıktı. Ağızda patlıyor. Kapaş kapaş satılıyor bakkallarda, marketlerde. Al sana beş liradan vereyim paketini. En az on beşe satarsın bunları.

Offf, Servet amcanın dünya üstünde en çok duymak istediği cümlelerdi bunlar! Beş liraya alıp on beş liraya satmak.

İlkokulda istemeyerek öğrendiği çarpım tablosunun ilerleyen yıllarda ticarete onu bu denli mutlu

edeceğini bilse, öğrenmek için bu kadar üzer miydi anneciğini!

Düşüncelerinden arınıp sesini on desibel daha yükselterek sorusunu tekrarladi:

– Son kez soruyorum Züleyha Hanım, aldığım şekerlemeler nerede?

Züleyha teyze, eşinin maksimum çizgisini taşmış düdüklü tencere gibi patlamaya hazır olduğunu fark etmişti. Bir yolunu bulup onu mutlaka kantinden dışarı çıkarmalıydı.

– Aman benim gözümün nuru efendiciğim, bak-sana şu etrafına! Öyle çok abur cubur almışsın ki bu dağınıklıkta dua edelim kendimizi kaybetmiyoruz yahu! **HEH HEH HEHH.**

Zoraki gülmesi çok belli ediyordu kendini. Sesini daha da yumuşatıp devam etti:

– **Ben buraları bir düzenleyeyim, ürünleri raflara kaldırayım... Bak nasıl çıkacak o şekerlemeler ortaya! Güven bana...**

Züleyha teyzenin ortamı yumuşatma çabası takdir edilebilirdi... Ancak Servet amcanın burnundan

soluduđu o sinirli hâinden bir takdir beklememek,
en doğru olanıydı.

Bir an durdu Servet amca, eşı haksız da sayılmazdı.

Çok fazla ürün aldığı için her yer kolilerle doluydu. Acaba Züleyha teyzenin bir numara çektiğiyle ilgili düşüncesinde haksız mıydı? Derin bir nefes çekti.

– Tamam, öyle olsun bakalım! Arabanın bakımı için randevu almıştım. **Geç kalmayayım ben.** Sen ürünleri diz! Birkaç saate işimi bitirip gelirim.

Züleyha teyze, kapıdan çıkan Servet amcanın ardından derin bir oh çekti...

Tam rahatladı derken kapı pat diye geri açıldı. Yüreği ağzından çıkacak sandı.

Servet amca:

– Döndüğümde o şekerlemeler
burada, bu tezgâhın üstünde olacak...
Anlaşıldı mı Züleyha Hanım?

– Tabii tabii, bak nasıl da buluyorum ben o şekerlemeleri...

Servet amca işaret parmağı ve orta parmağı-
nı önce kendi gözüne sonra da Züleyha teyzenin
gözüne uzatmıştı. Bu, “Gözüm üstünde, ona göre!”
demek oluyordu.

Kantine gelen öğrencilerden
öğrendiği bu hareketi, son
zamanlarda çok sık kullanıyordu.

SAĞLIK TEAM İŞ BAŞINDA

Züleyha teyzenin, kantin camından bakıp Servet amcanın gittiğinden emin olmasıyla arkadaşlarıyla kullandıkları telsize koşması bir oldu.

– **Bip bip** sağlık team, sağlık team! Orada mısınız?

– Buradayız Züleyha,
ne oldu kıızzz, neler alıp gelmiş
yine Servet abi?

Telsizde biraz cızırtılar oluştu. Yeniden sessizlik sağlanınca Züleyha teyze konuştu:

– Şekerleme adı altında tuhaf bir şey bulmuş. İçindekilere baktım, bir ben eksiyim. İçeriğinde yok yok valla. **KOŞUN KIZLAR KOŞUUN!**

– Geldik bacım geldik, hele aç kapıyı!

Kantine gelen öğrencileri kendi evladı gibi gören Züleyha teyzenin tek bir amacı vardı: Evde nasıl sağlıklı ve temiz yemek yapıyorsa aynı yiyecekleri onlara da yedirmek.

Servet amca olaya hiç onun gözüyle bakmıyordu. **“Bu, bizim işimiz... Biz bundan para kazanıyoruz. Market ve bakkallarda satılıyorsa, tüketilmesi için üretiliyorsa bu işte bir terslik yok...”** diye düşünüyordu.

Züleyha teyze, çocuklara sağlıklı yiyecek yedirme konusunda yalnız değildi. Can dostlarını dediği Fikriye Hanım ve ondan üç yaş küçük kardeşi Zekiye Hanım, hep destekçiydi.

Servet amca ne zaman ellerini ovuşturarak kantine yeni ürünler getirse Züleyha teyze hemen can dostlarıyla haberleşme kaynakları olan telsizine koşardı.

